

MARC VILA, FOTÒGRAF

ARIAN MORERA

LES FOTOS DE MARC VILA

Un senyor que hi ha en una barberia antiga em mira de costat mentre el barber li talla els cabells. Porta una mena de capelina blanca, que a la foto és una mica grisa, perquè no li caiguin els cabells tallats damunt el jersei de llana. L'altre client bada mirant el diari. És el seu món privat el que jo tinc a l'estudi.

Moltes vegades he mirat aquesta foto, moltíssimes. Quan no sé com resoldre un dibuix o passejo amb el pinzell a la mà, topo amb la mirada de l'home de la barberia. Tantes vegades i no em canso de mirar aquest home que ja conec tant i de qui no sé ni el nom.

Aquest és l'efecte de les fotos del Marc Vila. Les pots mirar mil vegades i no et cansen.

El Marc té aquesta mena de màgia que fa que les fotos siguin més que la captura d'un instant. Són elegants, sense artificis ni retocs (de fet, com és ell).

No sé què ho fa que tu sempre siguis, com diu Van Morrison, l'observador del qui observa.

Caminant al seu costat veus coses, nimietats que a la majoria ens passarien per alt. Amb càmera a la mà o sense, sempre enquadra fragments ocults que l'atzar presenta.

En els seus últims treballs sobre fàbriques abandonades i espais enrunats, les escòries passen a ser un altre tipus de bellesa. L'altre dia, una senyora, mirant una foto seva de ruïnes de ferro enfonsades a l'aigua del riu, es preguntava si era

fotografia o pintura. El paisatge desolat, la maquinària ja inútil, es converteixen en una al·legoria del que va ser i passen a ser un quadre.

Torno a mirar el barber que mai no es gira, la llum que entra pels finestrals, les rajoles d'escaquer blanc i negre. Aquest misteri que té l'home que em mira estic segura que només el té perquè el Marc li ha sabut veure. Si el conegués, desapareixeria: la vida és més maca quan ell la fotografia.

QUÍMICA PURA

RAMON ENRICH

La fotografia és una professió que et connecta amb els altres i cada persona té la seva pròpia estratègia d'aproximació a aquest entorn.

Quan no hi ha complicitat, quan la confiança entre fotografiat i fotògraf no existeix, s'ha de buscar.

El nostre personatge té un secret, la Lola. Un gos molt bona persona, elegant, discret i noble que apareix en les sessions complicades com qui no vol la cosa.

La presència d'aquell gos trenca protocols i automàticament provoca el comentari afectuós i la rialla desengreixant del fotografiat. Aquest escenari acostuma a ser el preàmbul d'una bona fotografia.

La Lola és el que, en argot tècnic, en diríem un facilitador. La seva prudència natural la fa col·locar en el millor lloc. Quieta, acompanyant, sense interferir en la feina. La seva retina capta els estats d'ànim i el seu posat cerimoniós ajuda a actuar amb naturalitat al seu entorn.

És un animal molt estrany, complement indispensable, ajudant caní de qualitats humanes.

Si ens parem a pensar què és una fotografia, veurem que és un objecte fantàstic que projecta l'emoció d'un temps. Un misteri químic i espiritual que, de tan ordinari no valorem en la seva justa mesura. La Lola i el Marc no pensen en el futur ni tampoc s'adonen que la seva química té valor per als altres.

Que màgic i difícil és fer una bona foto; però, un cop la tens, la seva capacitat suggestiva viu per sempre, encara que sigui dins d'un trist arxiu *jpeg*.

No se sap si els amos s'assemblen als gossos o els gossos als seus amos, el cas és que la Lola i el Marc formen un equip amb molt bona química.

Rere aquesta parella despistada, s'hi amaguen moltes idees, i escriuen la vida variable amb imatges carregades d'intenció.

La Lola és la tradició sàvia del blanc i negre, l'esperit de Jacques-Henri Lartigue, la silueta glamurosa de Helmut Newton.

El Marc és la cultura beat, la generació x, el manga intel·lectual, la música i el surf a la recerca del classicisme d'altres generacions.

Autèntic treball en equip, autèntica química.

MARC VILA I PUIG (IGUALADA, 1972)

FORMACIÓ

- Tres anys a l'Institut d'Estudis fotogràfics de Catalunya
- Títol de tècnic de so a l'Escola Crash de Manresa
- Taller de fotoperiodisme a Gijon l'any 1996

EXPERIÈNCIA PROFESSIONAL

- 1992-1993, ajudant del fotògraf Roger Velázquez
- 1994-1996, tècnic de so de l'emissora comercial 101.1 Música i operador de càmera, fotografia i muntatge dels programes de Televisió Igualada *Subterrani* i *Art Tris Traç*
- 1995-1999, fotògraf del diari *Regió 7* a Igualada
- 1995-1999, fotògraf col·laborador d'*El Mundo de Catalunya*, *El Temps*, *Mega Top* (grup Z), revista *AB*, guia *Las mejores casas rurales de Navarra i La Rioja* (Ed. Planeta), *Escola Catalana*, Caixa Manresa...

ACTUALMENT

Fotògraf col·laborador habitual de:
El Periódico de Catalunya
Angle Editorial
Sita Murt
Abertis
Universitat Autònoma de Barcelona
Espai Gràfic
Ricard Vila Estudi
DDDIseny

Amorfa

Escucurucuc Edicions

Rec Stores

Estudi Ribaudí

Món Sant Benet

La Cultural

Rosebud Films

Revista *Escola Catalana*

Catalunya Caixa

EXPOSICIONS I RECONeixEMENTS

1r premi Procopi Llucià (premis Ciutat d'Igualada 98) per a una col·lecció de quatre fotografies del Bar Orient

Accèsit al premi Tiramilles 97 per un reportatge d'un carrer de Lisboa realitzat conjuntament amb Susanna Sàez

Exposició per obres seleccionades al II certamen internacional de fotografia Ciudad de Oviedo 96

Exposició col·lectiva Mirant Igualada 97

Primer premi a la millor tasca cultural als II premis Catalunya Comunicació Local pel programa de TVI *Art Tris Traç* 97

Exposició "En Concert" conjunta amb Susanna Sàez al Bar Casa Roure

Exposició de fotografia i pintura amb Arian Morera i Susanna Sàez a la sala del correló de l'Ateneu Igualadí 1999

Fotoperiodisme a Catalunya 1976-2000 al Palau de la Virreina (exposició col·lectiva)

Exposició de fotografies de les mines abandonades de Tharsis i Riotinto a Vinnart 2010

